

Δ'Ωλνέ ἐπὶ τῇ εὐτυχεὶ ἐκ Βαλμὸν ἐπανό-
δω της.

Ἡ συναναστροφή, ὡς ἐκ τῆς πληθύος
τῶν ξένων, ὑπῆρξε ζωηρά. Ἡ δὲ κυρία Δ'
Ὡλνέ, θέλουσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ξένους
της, ἐπρότεινε αὐτοῖς νὰ χορεύσωσι διὰ
τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἡ πρότασις ἐγένετο
ἀσμένως ἀποδεκτή καὶ πᾶντα ἤρξατο
ζωηρότατος χορός.

Ἡ Ἀντωνέττα ἐχόρευσε μετὰ τοῦ
Στενφαίλδ. Ἀλλ' ὅτε, μετὰ τὸ τέλος τοῦ
πρώτου χοροῦ, ἀπαυδήσασα, ἐκάθησε μόνη
ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, κειμένου εἰς τι πα-
ρακείμενον τῇ αἰθούσῃ δωμάτιον, ὅπερ
κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο ἔρημον, αἰ-
φνης εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν Λουδοβίκον
Βωζαίν, ὅστις προσεκάλεσεν αὐτὴν διὰ τὸν
προσεχῆ χορόν.

Ἡ εἰλικρινὴς φιλία καὶ ἡ οἰκειότης,
μεθ' ἧς ἡ Ἀντωνέττα συνεδέετο μετὰ
τοῦ Λουδοβίκου, ἠνάγκασαν αὐτὴν νὰ μὴ
ἀρνηθῇ τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλ' ὅτε τὸ
βλέμμα της συνήντησε τὸ ἀπειλητικὸν καὶ
πλήρες ζηλοτυπίας βλέμμα τοῦ Στενφαί-
λδ, ὅστις κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην δι-
ήλθεν ἐκεῖθεν, τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς
φλέβας της καὶ ἐπροφασίσθη ἀδιαθεσίαν.

— Τότε θὰ καθίσω πλησίον σου, εἶπεν
ὁ Λουδοβίκος. Ὁ ἀναμείνω τὸν προσεχῆ
χορόν.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλί-
ντρου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο καὶ ἡ Ἀντωνέττα
καὶ ἤρξατο ὀμιλῶν αὐτῇ περὶ διαφόρων
ἀντικειμένων. Ἡ Ἀντωνέττα οὐδὲν ὡς
προσεῖχεν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της
ἐπλανᾶτο ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἔνθα εἶδε
τὸν Στενφαίλδ, χορεύοντα μετὰ τινος ὡ-
ραίας νέας καὶ οὐδὲν ὡς προσέχοντα εἰς
αὐτήν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐθεώρει αὐτὴν σιωπῶν.
— Συγχώρησόν μοι, τῇ εἶπεν ἐπὶ τέ-
λους, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ ταγματάρχης
Στενφαίλδ εἶνε ἰδιότροπος ἐραστής. Πῶς
εἶνε δυνατόν νὰ τον ἀγαπᾷτε, Ἀντω-
νέττα;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ Ἀντω-
νέττα ἠρρυθρίασε καὶ εἰς ἀπάντησιν ἔρριψεν
ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀποδοκιμασίας καὶ ἐπι-
πλήξεως.

— Συγχώρησόν μοι, ἀγαπητῇ μου Ἀν-
τωνέττα, ἐπανάλαβεν ὁ νέος ζωηρῶς· ἀλλὰ
νομίζω ὅτι ἐνυπάρχει τι εἰς τοὺς τρόπους
του, ἐμφαίνον ὅτι περιφρονεῖ τὸν ἔρωτά σου.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶνε τόσῳ ὠραῖος
καὶ θελκτικός, ὥστε συχνάκις διεγείρει
τὸν φθόνον τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸν θαυμασμόν
τῶν γυναικῶν, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα
μετὰ τινος δηκτικότητος, ἥτις ἐπεσφρά-
γισε τὰς ὑπονοίας τοῦ Στενφαίλδ.

— Ἀναγνωρίζω ὅτι ἔχεις δίκαιον, προσ-
έθηκεν εἰρωνικῶς ὁ Λουδοβίκος. Ἀλλ'
ἰδοὺ ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

Πράγματι ὁ Ἀνδρέας Στενφαίλδ ἐπλη-
σίασε πρὸς αὐτοὺς καὶ, ρίψας βλέμμα πε-
ριφρονητικὸν ἐπὶ τοῦ Βωζαίν, εἶπεν εἰς τὴν
Ἀντωνέττην:

— Σκοπεύετε λοιπόν, δεσποινίς, νὰ
παρτεῖντε ἐπὶ πολὺ τὴν συνομιλίαν σας
μετὰ τοῦ ἀνοήτου τούτου;

— Τί ἐννοεῖτε μετ' αὐτό, Ἀνδρέα;

— Θέλω νὰ εἶπω ἂν ἦσθε διατεθειμένη
νὰ χορεύσωμεν μαζὶ ἀπόψε, ἐπανάλαβε
μετὰ τόνου ἥττον πικροῦ.

— Ἡ δεσποινίς Δὲ Μιρεκούρτ ἔχει ὑ-
ποσχεθῇ εἰς ἐμέ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Λουδοβίκος.

Ὁ Στενφαίλδ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ νέου βλέμ-
μα περιφρονητικὸν καὶ ἐπανάλαβε:

— Μ' ἐννοεῖτε λοιπόν, δεσποινίς; Θέ-
λετε νὰ χορεύσετε μετ' ἐμοῦ;

— Ἡ δεσποινίς Δὲ Μιρεκούρτ δὲν δύ-
ναι νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἔχει ὑποσχεθῇ
εἰς ἐμέ, ἐπανάλαβε σταθερῶς ὁ Λουδοβίκος.

Ἡ δυστυχὴς Ἀντωνέττα ἠγνόει τί
νὰ πράξῃ καὶ ἔρριπτεν ἐναλλάξ ἐπ' αὐτῶν
βλέμματα ἱκετευτικά· τὸ πρόσωπον τοῦ
Λουδοβίκου ἦτο ὑπερήφανον, ἐνῶ τὸ τοῦ
Στενφαίλδ ὠχρόν καὶ κατηφές.

Κλίνας δὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν νέαν,
τῇ εἶπε κρυφίως μετὰ τόνου ἀπειλητικοῦ:

— Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἂν συγκατανεύ-
σῃς νὰ χορεύσῃς μετὰ τοῦ ἀνοήτου τού-
του, θὰ με φέρῃς εἰς θέσιν νὰ τῷ ἀποδείξω
ὅτι πρέπει νὰ ὑποχωρῇ πάντοτε ἀπέναντι
ἐμοῦ.

Ἡ ἀνάρμοστος αὕτη ἀπειλὴ ἐπέφερε
τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ὁ Στενφαίλδ
προσέδοκα. Ἡ Ἀντωνέττα, φοβουμένη
τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καὶ τὰς συνεπείας αὐ-
τῆς, ἐστράφη πρὸς τὸν Λουδοβίκον καὶ τῷ
εἶπε διὰ φωνῆς ἡδείας καὶ ἱκετευτικῆς:

— ὦ! Λουδοβικέ μου, ἀγαπητέ μου
Λουδοβίκε, σὲ παρακαλῶ, ἄφες με νὰ χο-
ρεύσω μετ' αὐτοῦ! Ἀχ! εἰμαι πολὺ δυ-
στυχὴς, μὴ θελήσῃς νὰ ἐπαυξήσῃς τὴν
δυστυχίαν μου!

Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ
οἱ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὶ της συνεκί-
νησαν τὴν γενναίαν καρδίαν τοῦ Βωζαίν
καὶ ὑπεχώρησε σιωπηλῶς ἀπέναντι τοῦ
Στενφαίλδ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔρριψε βλέμμα
φλογερὸν, ἐμφαίνον οὐχὶ πλέον ὀργὴν καὶ
ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φοβερὰν ἀπειλήν ἐκδι-
κήσεως.

— Τί τῷ εἶπες κατ' ἰδίαν, ἠρώτησεν
αὐτὴν τραχέως ὁ Στενφαίλδ, καὶ σοὶ ἐπέ-
τρεψε νὰ χορεύσῃς μετ' ἐμοῦ;

Ἡ Ἀντωνέττα δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπαν-
τήσῃ, διότι δάκρυα ἔπνιγον τὴν φωνήν
της. Ἡσθάνετο προσεγγίζουσιν τὴν θύε-
λαν καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλε βιαίως.

— Ἀκουσον μίαν συμβουλὴν μου, ἀ-
γαπητῇ μου Ἀντωνέττα. Ἡ νὰ διακό-
ψῃς τὰς σχέσεις σου μετὰ τοῦ κτήνους
αὐτοῦ ἢ θὰ περιέλθῃς εἰς τὴν ἀνάγκην ν'
ἀναμιχθῇ ἐγὼ αὐτὸς εἰς τὴν ὑπόθεσιν
αὐτήν.

Ἡ Ἀντωνέττα εἰς τὴν ἀπειλήν ταύ-
την ἀνεσκίρτησε, καθόσον ἐγίνωσκε τὸν χα-
ρακτῆρα τοῦ Στενφαίλδ· ἀλλ' οἱ φαῖδροι
ἦχοι τοῦ κλειδοκυμβάλου ἀντήχησαν αἰ-
φνης εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ οὕτω διεκόπη ἡ
συνδιάλεξις αὐτῶν.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Τ...

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων παρηκο-
λούθει τὴν Γερτρούδην, ἥτις διὰ τῶν ἀγκώ-
νων, διήνοιγε διόδον, ἑτέρα γυνή, ἐπιμε-
λῶς κεκαλυμμένη ὑπὸ μεταξωτοῦ ἐπανω-
φορίου, τῆς ὁποίας τὸ κομψὸν παρὰστημα,
ὁ ἀξιοθαύμαστος ποὺς καὶ τὸ χάριεν βά-
δισμα ἠνάγκασαν τὸν Βουσύ νὰ σκεφθῇ,
ὅτι μία μόνη γυνὴ εἰς τὸν κόσμον εἶχε τὸ
παρὰστημα, τὸ βάδισμα καὶ τὸν πόδα ὁ-
μοιον.

Ὁ Ρεμῆ οὐδὲν εἶχε νὰ τῷ εἴπῃ, ἀλλὰ
μόνον παρετήρησεν αὐτόν· ὁ Βουσύ νῦν ἐ-
νόει διατὶ ὁ νεαρὸς ἱατρός εἶχεν ὀδηγήσει
αὐτόν εἰς ἐκείνην τὴν ἐκκλησίαν.

Ὁ Βουσύ παρηκολούθησεν ἐκείνην τὴν
γυναῖκα καὶ ὁ Ρεμῆ τὸν Βουσύ.

Θὰ ἦτό τι εὐάρεστον ἡ λιτανεῖα τῶν
τεσσάρων ἐκείνων προσώπων, ἄλλα πα-
ρακολουθούτων ἰσὺ βήματι, ἐὰν μὴ ἡ
μελαγχολία καὶ ἡ ὠχρότης δύο αὐτῶν δὲν
ἀπεκάλυπτον σκληρὰ παθήματα.

Ἡ Γερτρούδη, ἡγουμένη πάντων, παρέ-
καμψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρ,
παρηκολούθησεν αὐτὴν ἐπὶ τινα βήματα,
εἶτα δ' αἰφνης ἐστράφη δεξιὰ ἐπὶ ἀδιεξό-
δου στενωποῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε μία
θύρα.

Ὁ Βουσύ ἐδίστασε.

— Λοιπόν, κύριε κόμη, εἶπεν αὐτῷ ὁ
Ρεμῆ, θέλετε νὰ σας πατήσω εἰς τὰς
πτέρνας;

Ὁ Βουσύ ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ.

Ἡ Γερτρούδη ἐξήγαγε τοῦ θύλακίου
της κλειδα, δι' ἧς ἠνέφεξε τὴν θύραν, εἰς
ἣν ἡ κυρία της εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ στρέψῃ
τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ὀδούινος εἶπε δύο λέξεις πρὸς τὴν
θαλαμηπόλον καὶ κατέλιπε τὴν θέσιν του·
εἶτα δ' ἡ Γερτρούδη καὶ ὁ Βουσύ εἰσῆλθον
συγχρόνως καὶ ἐπανάκλεισαν τὴν θύραν.

Ἦτο ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια ἐσπερινή ὥρα
τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Μαΐου, τὰ δὲ
φύλλα τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων εἶχον
ἀρχίσει ν' ἀναγεννῶνται.

Ὁ Βουσύ παρετήρησε περὶ ἑαυτὸν καὶ
ἀντελήφθη, ὅτι εὕρισκετο ἐντὸς μικροῦ κή-
που ἐκτάσεως πεντήκοντα τετραγωνικῶν
ποδῶν, περιτοιχισμένου ὑπὸ ψηλοτάτων
τοιχῶν, τῶν ὁποίων τὴν κορυφὴν ἔστεφον
τὸ αἰγόκλιμα καὶ ὁ κισσός.

Τὸ ἄρωμα τῶν λιλάδων ἐτάρασσε τὸν
κλονούμενον ἐγκέφαλον τοῦ νέου, ὅστις ἡ-
ρώτα ἑαυτόν, ἐὰν τόσον ἄρωμα, τόση
θερμότης καὶ ζῶη δὲν προήρχοντο αὐτῷ,
τῷ μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας μόνῳ, ἀσθενεῖ
καὶ ἐγκαταλειμμένῳ, ὑπὸ μόνῃς τῆς πα-
ρουσίας περιπαθῶς ἀγαπωμένης γυναικός.

Ὑπὸ σκιάδα ἰάσμων καὶ κληματῖδος,
ἐπὶ μικροῦ ξυλίνου ἐδωλίου, στηριζομένου
ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς ἐκκλησίας, ἐκάθητο
ἡ Ἀρτεμὶς μετ' ὁ μέτωπον κεκλιμένον, ἐκ-
φυλλίζουσα, χωρὶς νὰ προσέχῃ, γαρύφα-
λον, τοῦ ὁποίου ἐσκόρπιζε τὰ φύλλα ἐπὶ
τῆς ἄμμου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀηδών, κεκρυμμένη ἐντὸς τοῦ φυλλώματος ἐγγὺς κειμένης καστανέας, ἤρπισε τὸ παρατεταμένον καὶ μελαγχολικὸν ᾄσμα τῆς μετὰ τῶν ἐνίοτε ὀξέων λαρυγγισμῶν τῆς.

Ὁ Βουσύ εὐρίσκετο μόνος ἐντὸς τοῦ κήπου μετὰ τῆς δεσποίνης Μονσορώ, διότι ὁ Ρεμῆ καὶ ἡ Γερτρούδη ἴσταντο μακράν, ἐπλησίασε δ' αὐτήν· ἡ Ἀρτεμις ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε κόμη, εἶπε δειλῶς, πᾶν τέχνασμα θὰ ἦτο ἀνάξιον ἡμῶν· ἐάν με συνηγήθησθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν ἔρρεν ὑμᾶς ἐκεῖ ἡ τύχη.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, μ' ἐπείσε νὰ ἐξέλθω ὁ Ρεμῆ, χωρὶς νὰ μοι εἴπῃ πρὸς τίνα σκοπὸν, ἀλλ' ὀρκίζομαι, ὅτι ἠγνόουν. . .

— Πλανᾶσθε ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων μου, κύριε, εἶπε θλιβερῶς ἡ Ἀρτεμις. Ναί, γινώσκω, ὅτι ὁ Ρεμῆ ὠδήγησεν ὑμᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ βιαίως ἴσως;

— Κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, οὐχὶ βιαίως... Ἦγνόουν τίνα ἔμελλον νὰ ἶδω ἐκεῖ.

— Αὕτη εἶναι σκληρὰ φράσις, κύριε κόμη, ἐψιφύρισε ἡ Ἀρτεμις, κινουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐγειρασα ἐπ' αὐτοῦ ἐνδοκρυβλέμμα. Προτίθεσθε νὰ μοι δώσητε νὰ ἐννοήσω, ὅτι, ἐάν ἐγινώσκετε τὸ μυστικὸν τοῦ Ρεμῆ, δὲν ἠθέλετε συνοδεύσει αὐτόν;

— Ὡ! κυρία!

— Εἶναι φυσικὸν καὶ δίκαιον· μοὶ παρέσχετε, κύριε, σημαντικὴν ἐκδούλευσιν καὶ δὲν ἐξέφρασα εἰσέτι πρὸς ὑμᾶς τὰς εὐχαριστίας μου. Σύγγνωτέ μοι καὶ δέχθητε τὴν ἐκφράσιν τῆς ἀπειροῦ εὐγνωμοσύνης μου.

— Κυρία. . .

Ὁ Βουσύ διέκοψε τὴν φράσιν του, διότι ἦτο τόσο τεταραγμένος ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεύρῃ λέξεις, οὔτε νὰ συνάψῃ τὰς ἰδέας του.

— Ἡθέλησα ὁμῶς νὰ ἀποδείξω ὑμῖν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀρτεμις, καθισταμένη ζωηροτέρα, ὅτι δὲν εἰμαι ἀγνώμων καὶ δὲν ἔχω ἐπιλήσιμον καρδίαν. Ἐγὼ παρέκλεσα τὸν κύριον Ρεμῆ νὰ μοι παράσχῃ τὴν τιμὴν τῆς συνεντεύξεως ταύτης. Σύγγνωτέ μοι, ἐάν προὔξενῃσα ὑμῖν δυσἀρέσκειαν.

Ὁ Βουσύ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Ὡ! κυρία! εἶπε, δὲν λέγετε ὅ,τι σκέπτεσθε.

— Ἡξέυρω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀρτεμις, ἥτις ἦτο ἡ ἰσχυροτέρα, διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε προετοιμασθῇ δι' ἐκείνην τὴν συνέντευξιν, ἥξέυρω πόσον κακὸν ἐθεωρήσατε τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς μου. Γινώσκω πᾶσαν τὴν λεπτότητα ὑμῶν. Σὰς γνωρίζω καὶ σας ἐκτιμῶ, πιστεύσατέ το. Κρίνατε, λοιπόν, πόσον ὑπέφερον ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἠθέλατε παραγνωρίσει τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰμαι ἀσθενής.

Ναί, τὸ ἥξέυρω, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρτεμις μετ' ἐρουθήματος, τὸ ὅποιον προέδιδε τὸ ὑπὲρ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ διαφέρον της,

καὶ ἐπασχον πλέον ὑμῶν, διότι ὁ κύριος Ρεμῆ, βεβαίως δὲ μ' ἡπάτα, ὁ κύριος Ρεμῆ μ' ἔκαμνε νὰ πιστεύω. . .

— Ὅτι ἡ ὑμετέρα λήθη ἦτο αἰτία τῶν παθημάτων μου. Ὡ! εἶναι ἀληθές.

— Λοιπόν, ὤφειλον νὰ πράξω ὅ,τι πράττω, κόμη, ἀπήντησεν ἡ δεσποινα Μονσορώ. Σὰς βλέπω, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ὑποχρεωτικὴν μέριμναν ὑμῶν καὶ σὰς ὁμνῶ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην. . . νῦν δὲ πιστεύσατε, ὅτι λαλῶ ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου.

Ὁ Βουσύ ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀμφιβάλλετε εἰς τοὺς λόγους μου; προσέθετο ἡ Ἀρτεμις.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ὅσοι αἰσθάνονται φιλίαν πρὸς τίνα προσπαθῶσι νὰ ἐκδηλώσωσιν αὐτὴν καθ' ὃν τρόπον δύνανται· ἐγίνωσκετε, ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὸ ἀνάκτορον τὴν ἐσπέραν τῆς ὑμετέρας παρουσιάσεως· ἐγίνωσκετε, ὅτι ἤμην ἐνώπιον ὑμῶν, θὰ ἠσθάνεσθε τὸ βλέμμα μου βαρύνον ἐφ' ὑμᾶς, ἀλλ' οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἠγείρατε ἐπ' ἐμοῦ, οὐδὲ μοὶ ἐδώσατε νὰ ἐννοήσω, δι' ἐνὸς νεύματος ἢ μιᾶς λέξεως, ὅτι ἀντελήφθητε τῆς παρουσίας μου· μετὰ πάντα ταῦτα, ἔχω ἀδικον· ἴσως δὲν με ἀνεγνωρίσατε· δις μόνον μὲ εἶχετε ἴδει.

Ἡ Ἀρτεμις ἀπήντησε διὰ βλέμματος τόσο θλιβερῶς ἐπιπληξέως, ὥστε ὁ Βουσύ συνεκινήθη μέχρι τῶν μυχικαϊτάων τῆς καρδίας του.

— Συγγνώμην, κυρία, συγγνώμην, εἶπε· δὲν εἴσθε γυνὴ ὡς αἱ λοιπαὶ πᾶσαι, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐνεργεῖτε ὡς αἱ τυχαῖαι γυναῖκες· ὁ γάμος;

— Ἀγνοεῖτε τίτιν τρόπῳ, ἠναγκάσθη νὰ συνάψῃ αὐτόν;

— Ναί, ἀλλ' ἦτο εὐχερὲς νὰ τον διαλύσητε.

— Ἀπ' ἐναντίας, ἦτο ἀδύνατον.

— Ἀλλ' οὐδὲν καθιστὰ ὑμῖν γνωστόν, ὅτι ἀφωσιωμένος τις ἀνὴρ ἠγρύπνει ἐφ' ὑμῶν;

Ἡ Ἀρτεμις ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τοῦτο ἀκριβῶς μ' ἐφόβιζεν, εἶπεν.

— Εἰς τοιαύτας δὲ σκέψεις μ' ἐθυσίασατε. Ὡ! σκέφθητε τί εἶναι δι' ἐμὲ ἡ ζωὴ, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνήκετε εἰς ἕτερον.

— Κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα μετ' ἀξιοπρεπείας, ἡ γυνὴ δὲν μεταβάλλει ὄνομα, χωρὶς μεγάλης βλάβης τῆς τιμῆς της, ὅταν ζῶσι δύο ἄνδρες, ὧν εἷς φέρει τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον ἐκείνη παρήτησε, καὶ ὁ ἕτερος τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον ἐκείνη ἔλαβεν.

— Ἀλλ' ὁμῶς ἐτηρήσατε, κατὰ προτίμησιν, τὸ ὄνομα Μονσορώ.

— Τὸ πιστεύετε; ἀπήντησεν ἡ Ἀρτεμις. Τόσῳ τὸ καλλίτερον!

Οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων.

Ὁ Βουσύ, ἰδὼν αὐτὴν νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἐβημάτισε τεταραγμένος ἐνώπιον αὐτῆς.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἰδοὺ ἐγὼ γενόμενος αὐθις ὅ,τι ἤμην καὶ πρότερον, δὴλα δὴ ξένος πρὸς ὑμᾶς.

— Οἴμοι! ἀνεφώνησεν ἡ Ἀρτεμις.

— Ἡ ὑμετέρα σιωπὴ τὸ ἐπιβεβαίωσεν, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ.

— Διὰ μόνης τῆς σιωπῆς, δύναμαι νὰ λαλήσω.

— Ἡ σιωπὴ ὑμῶν, κυρία, εἰναι συνέπεια τῆς ἐν τῷ Λούβρῳ ὑποδοχῆς ὑμῶν. Εἰς μὲν τὸ Λούβρον δὲν μ' ἐβλέπετε, ἐδῶ δὲ δέν μοι ὁμιλεῖτε.

— Εἰς τὸ Λούβρον εὐρισκόμην ἐνώπιον τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ, ὅστις εἶναι ζηλότυπος καὶ με παρετήρει.

— Ζηλότυπος! αἶ! Τίνος ἔχει ἀνάγκην, τίνα εὐτυχίαν ζηλεῖ, ἀφοῦ πάντες ζηλοτυποῦσι τὴν εὐτυχίαν του;

— Σὰς λέγω, κύριε, ὅτι εἶνε ζηλότυπος. Πρὸ τινων ἡμερῶν εἶδέ τίνα, περιφερόμενον πέραν τῆς νέας ἡμῶν κατοικίας.

— Ἐγκατελείψατε, λοιπόν, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀγίου Ἀντωνίου οἰκίαν!

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμις, παραφερομένη ὑπὸ ἀπερισκέπτου ὁρμῆς. δὲν ἦσθε ὑμεῖς ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ;

— Κυρία, ἀφ' οὗ ὁ γάμος ὑμῶν ἀνεκοινώθη δημοσίᾳ, ἀφ' οὗ ἐπαρουσιάσθητε εἰς τὴν αὐλήν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Λούβρῳ ἐσπέρας, ἐπὶ τέλους, καθ' ἣν δὲν κατεδέχθητε κἄν νὰ με ἴδῃτε, μένω κλινῆρης, καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ καταναλισκόμενος, ἐπομένως βλέπετε, ὅτι ὁ συζυγος ὑμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι δι' ἐμὲ ζηλότυπος, ἀφ' οὗ, τοῦλάχιστον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἐμὲ περιφερόμενον πέραν τῆς νέας κατοικίας ὑμῶν.

— Λοιπόν, κύριε κόμη, ἐάν ἦναι ἀληθές, ὡς μοι εἶπετε, ὅτι ἐπεθυμεῖτε πῶς νὰ μ' ἐπανιδῇτε, εὐχαριστήσατε τὸν ἄγνωστον, διότι μὲ ἠνάγκασε νὰ φοβηθῶ δι' ὑμᾶς, γνωρίζουσιν καλῶς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ, οὕτω δ' ἀπεφάσισα νὰ σας ἴδω, ὅπως σὰς εἶπω: Μὴ ἐκτίθεσθε τοιοῦτο τρόπον, κύριε κόμη, μὴ με καθιστᾷτε δυστυχιστέραν ἢ ὅσον εἰμαι.

— Καθησυχάσατε, κυρία· σὰς το ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν ἤμην ἐγώ.

— Τώρα ἀφετέ με νὰ τελειώσω πᾶν ὅ,τι εἶχον νὰ εἶπω πρὸς ὑμᾶς. Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, φοβούμενος τὸν ἡμῖν μὲν ἄγνωστον, ἀλλ' ἴσως ἐκείνῳ γνωστὸν ἄνδρα, ἀπαιτεῖ ν' ἀπέλθω τῶν Παρισίων, ὥστε, προσέθετο ἡ Ἀρτεμις, τείνουσα τὴν χεῖρα τῆς πρὸς τὸν Βουσύ, ὥστε, κύριε κόμη, δύνασθε νὰ θεωρήσητε τὴν συνέντευξιν ταύτην ὡς τὴν μεταξὺ ἡμῶν τελευταίαν. . . Αὐριοι ἀναχωρῶ διὰ τὸ Μεριδόρ.

— Ἀναχωρεῖτε, κυρία; ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ.

— Τοῦτο μόνον τὸ μέσον δύναται νὰ καθησυχάσῃ τὸν κύριον δὲ Μονσορώ, εἶπεν ἡ Ἀρτεμις. Ἄλλως, ἐγὼ ἐπίσης ἀπεχθάνομαι τοὺς Παρισίους, τὸν κόσμον, τὴν αὐλήν, τὸ Λούβρον. Θὰ εἰμαι εὐτυχὴς ν' ἀπομονωθῶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν μου χρόνων· νομίζω, ὅτι, ἐάν ἐπανεέλθω εἰς τὰς τρίβους τῶν νεανικῶν μου ἐτῶν, μικρόν τι τῆς προηγουμένης εὐτυχίας μου θέλει ἐπανέλθῃ ὡς γλυκεῖα δρόσος. Θὰ με συνοδεύσει ὁ πατήρ μου. Θὰ ἐπανεύρω ἐκεῖ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν

Σαίν-Λύκ, ολίγους θλίβονται, ὅτι δὲν εἶμαι πλησίον των. Ὑγεινίζοιτε, κύριε δὲ Βουσύ.

Ὁ Βουσύ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του.

— Λοιπόν, ἐπιθύρισε, πάντα τετέλεσται δι' ἐμέ.

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμις, ἐγερεῖσά.

— Λέγω, κυρία, ὅτι ὁ ἐξορίζων ὑμᾶς ἀνὴρ μοι κλέπτει τὴν μόνην ἐλπίδα μου τοῦ ν' ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μεθ' ὑμῶν ἀέρα, νὰ μαντεύω ὑμᾶς ὅπισθεν δικτυωτοῦ, νὰ θίγω, διερχόμενος, τὴν ὑμετέραν ἐσθῆτα, νὰ λατρεύω, ἐπὶ τέλους, ζῶν πρόσωπον καὶ οὐχὶ σκιά. Λέγω, λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς μου καὶ ὅτι, ἐὰν ἔτι πρόκειται ν' ἀπολεσθῶ, θὰ καταστρέψω αὐτὸν ἰδίαις χερσίν.

— ὦ! κύριε κόμη!

— Ὁ ἀθλίος! ἀνέκραξεν ὁ Βουσύ· πῶς! δὲν τῷ ἀρκεῖ νὰ ἔχη σύζυγον ὑμᾶς, τὸ ὠραιότερον καὶ ἀγνότερον τῶν πλασμάτων, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ζηλότυπος! Ζηλότυπος! τέρας γελοῖον καὶ σαρκουόρον, τὸ ὅποιον θὰ κατέτρωγε τὸν κόσμον.

— ὦ! πράυνθητε, κόμη, πράυνθητε!... εἶναι ἴσως συγγνωστός.

— Εἶναι συγγνωστός! καὶ ὑπερασπίζετε αὐτὸν ὑμεῖς, κυρία.

— ὦ! ἐὰν ἤξεύρατε! εἶπεν ἡ Ἀρτεμις, καλύψατε τὸ πρόσωπον, διὰ τῶν χειρῶν της, ὡς φοβουμένη μήπως, παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν σκότος, ὁ Βουσύ ἴδῃ τὸ ἐρύθημά της.

— Ἐὰν ἤξευρον, ἐπανελάθεν ὁ Βουσύ! Αἶ, κυρία, ἐν μόνον ἤξεύρω, ὅτι ἔχει ἀδίκον νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου ὅστις εἶναι σύζυγός σας.

— Ἀλλά, εἶπεν ἡ Ἀρτεμις μετὰ διακεκομμένην καὶ ὑπόκωπον φωνήν, ἐὰν ἐπλανᾶσθε, κύριε κόμη, ἐὰν δὲν ἦτο!

Ἄμκ ταῖς λέξεσι ταύταις, ἡ νεαρὰ γυνή, προσψάσασα ἐλαφρῶς, διὰ τῆς ψυχρᾶς χειρὸς της, τὰς φλεγούσας χεῖρας τοῦ Βουσύ, ἔφυγεν, ἐλαφρὰ ὡς σκιά, λαβούσα δ' ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὴν Γερτρούδην, ἐγένετο μετ' αὐτῆς ἀφαντος πρὶν ἢ ὁ Βουσύ, ἀναίσθητος καὶ ἐμπλεὺς ἀγαλλιάσεως, δοκιμάσῃ καὶ νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα, ὅπως συλλάβῃ αὐτήν.

Ἐκεῖνος ἐξέπεμψε κραυγὴν καὶ ἠγέρθη κλονούμενος.

Ὁ Ρεμῆ ἔδραμεν ἐγκαίρως, ὅπως λάβῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν θέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, τὸ ὅποιον ἡ Ἀρτεμις πρὸ στιγμῆς εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καρὰμζίν].

Ἰσως οὐδεὶς τῶν κατοικούντων ἐν Μόσχᾳ γνωρίζει τὰ περίχωρα αὐτῆς καλῶς ὅσον ἐγώ, διότι οὐδεὶς συχνότερον ἐμοῦ ἐρχεται εἰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰς πεδιάδας,

οὐδεὶς τρέχει πεζῇ, ἀνευ σχεδίου, ἀνευ σκοποῦ ὅπου τύχη — εἰς τοὺς λειμῶνας, εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς λόφους, εἰς τὰς πεδιάδας. Πάντοτε εὐρίσκει νέα τερπνὰ μέρη, ἢ εἰς τὰ παλαιὰ εὐρίσκει νέα θέλητρα.

Περισσότερον ὅλων μοι ἀρέσκει τὸ μέρος, ἐνθα ἀνυψοῦνται οἱ πυκνοὶ γοτθικοὶ πύργοι τοῦ μοναστηρίου Σ. . . Ἐκ τούτου βλέπει τις πρὸς τὰ δεξιὰ ὅλην σχεδὸν τὴν Μόσχαν, τὸν παμμεγέθη τοῦτον σωρὸν οἰκιῶν καὶ ἐκκλησιῶν, εἰς σχῆμα μεγάλου ἀμφιθεάτρου. Ὡραία εἰκὼν, ὠραιότερα δὲ ὅταν φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅστις, δύνων, ρίπτει ῥοδίνους ἀκτῖνας εἰς τοὺς χρυσοὺς θόλους, εἰς τοὺς ἀναριθμήτους σταυροὺς, ολίγους ἀνυψοῦνται πρὸς τὸν οὐρανόν. Κάτω ἐκτείνονται πυκνοὶ, καταπράσινοι, θαλεροὶ λειμῶνες, πέραν δ' αὐτῶν ῥεεὶ διαχυγῆς ποταμός, οὐτινος ἡ ἐπιφάνεια κυματίζεται ἔστιν ὅτε ὑπὸ τὰς ἐλαφρὰς κώπας τῶν ἀλιευτικῶν λέμβων, ἡ συνταράσσεται ὑπὸ τῶν πηδάλιων καταφόρτων πλοικάρων ἐρχομένων ἐκ τῶν εὐφοροτέρων χωρῶν τῆς Ῥωσσίας, ἵνα σιτίσωσι τὴν ἀπληστον Μόσχαν. Πέραν τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχει δάσος ἐκ δρυῶν, παρὰ τὸ ὅποιον βόσκουσι πολλὰ ποίμνια· ἐκεῖ οἱ νεαροὶ ποιμένες ἄδουσι δημῶδη μελαγχολικὰ ᾄσματα καὶ οὕτω συντέμνουσι τὰς θερινὰς ἡμέρας, τὰς τόσον μονοτόνους δι' αὐτούς. Παρέκει, ἐν μέσῳ πυκνῶν πετελεῶν, ἐγείρεται ὑπερήφανος ἡ μονὴ Δανέλοβ. Πέραν ἀκόμη, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, σχηματίζουσι κυανὴν ταινίαν τὰ ὄρη Βαραθιέβ. Ἀριστερόθεν δὲ φαίνονται μεγάλαι πεδιάδες κεκαλυμμέναι ὑπὸ σίτου, δάση μακρὰ, τρία ἢ τέσσαρα χωρία, καὶ μακρότερον ἀκόμη ἡ κώμη Καλόμενοκ μετὰ τὰ ὑψηλὰ τῆς ἀνάκτορα.

Ἐρχομαι συχνὰ εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ πάντοτε σχεδὸν εὐρίσκω ἐνταῦθα ἀνοιξιν· ἐδῶ ἔρχομαι καὶ κατὰ τὰς μελαγχολικὰς τοῦ φθινοπώρου ἡμέρας, ἵνα μελαγχολήσω μετὰ τῆς φύσεως. Ὁ ἀνεμος συρίζων διὰ τῶν τειχῶν τοῦ ἐρημωθέντος μοναστηρίου, διὰ τῶν μνημείων, καλυφθέντων ἤδη ὑπὸ γλόνης, διὰ τῶν σκοτεινῶν παρόδων τῶν κελλίων, διεγείρει φόβον. Ἐκεῖ, στήριζόμενος ἐπὶ ἐρείπιων ἐκ μεγάλων πετρῶν ζητῶ νὰ εἰσδύσω διὰ τῆς φαντασίας μου εἰς τὴν ἀβυσσον τοῦ παρελθόντος καὶ με καταλαμβάνει ρῆγος καὶ φρίκη.

Ἐνίοτε εἰσέρχομαι εἰς τὰ κελλία καὶ συλλογίζομαι ἐκεῖνους, ολίγους, ἔζων ἐκεῖ — τί θλιβεροὶ συλλογισμοί! Ἐδῶ βλέπω πολλὸν γέροντα, γονυκλιτῇ πρὸ τοῦ Σταυροῦ, καὶ παρακαλοῦντα τὸν Θεόν νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, διότι δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει πλέον ἡδονὴ ἐν τῇ ζωῇ, αἱ αἰσθήσεις του ἐνεκρώθησαν, ἐκτὸς τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀσθενείας. Ἐκεῖ νεκρὸς μοναχός, μετὰ ὥρην τὸ πρόσωπον καὶ κεκμηκὸς τὸ βλέμμα, βλέπει διὰ τῆς κιγκλίδος τοῦ παραθύρου τὰς πεδιάδας, τὰ εὐθυμα πτηνὰ ἐλευθέρα ἱπτάμενα ἐν τῷ ἀέρι, καὶ χύνει πικρὰ δάκρυα· καταβάλλεται, μαραίνεται, ξηραίνεται καὶ ὁ θλιβερός τοῦ κώδωνος ἡχος μοι ἀναγγέλλει τὸν πρόω-

ρον θάνατόν του. Ἐνίοτε εἰς τὰς πύλας τοῦ ναοῦ περιεργάζομαι τὰς εἰκόνας τῶν θαυμάτων, ἅτινα ἔλαβον χώραν ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ. Ἐκεῖ πίπτουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἰχθὺς ἵνα θρέψωσι τοὺς ἐν τῷ μοναστηρίῳ πολιορκουμένους ὑπὸ ἀπειραρίθμων ἐχθρῶν. Ἐδῶ ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τρέπει τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν. Ὅλα ταῦτα μοι ἀναμνήσκουσι τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος μου Ῥωσσίας, τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν τῶν χρόνων ἐκείνων, ὅτε οἱ ἄγριοι Τάταροι καὶ Λιθουανοὶ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἠρήμουν τὰ περίχωρα τῆς πρωτεύουσας καὶ ὅτε ἡ Μόσχα, ἡ ἀπροσπάτευτος χώρα, παρὰ μόνου τοῦ Θεοῦ προσεδόκα βοήθειαν εἰς τὰς δεινοπαθείας της.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ με προσελκύει συχνότερον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο εἶνε ἡ ἀνάμνησις τῆς δυστυχοῦς Λίτζας.

Ἀχ! πόσον ἀγαπῶ ὅτι συγκινεῖ τὴν καρδίαν μου καὶ με κάμνει νὰ χύνω δάκρυα εἰλικρινοῦς θλίψεως!

Εἰς ἀπόστασιν τινα τοῦ μοναστηρίου — ἐκατὸν ὀργυιῶν περίπου — ἐν μέσῳ πρασίνου λειμῶνος εὐρίσκεται παλαιὰ τις καλύβη, ἀνευ θύρας, ἀνευ παραθύρων καὶ ἥς ἡ στέγη ἐφθάρη καὶ κατέπεσεν. Εἰς τὴν καλύβην ταύτην πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἔζη ἡ ὠραία, ἡ τρυφερὰ Λίτζα, μετὰ τὴν γραῖαν μητέρα της.

Ὁ πατὴρ τῆς Λίτζας ἦτο εὐπορος χωρικός, διότι ἠγάπα τὴν ἐργασίαν, ἥροτρία ἐπιμελῶς τὴν γῆν καὶ ἔζη ζῶν τακτικὴν. Ἀλλὰ ταχέως, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἡ σύζυγος καὶ ἡ κόρη του ἐπτώχευσαν. Ὁ διαδεχθεὶς αὐτὸν ἦτο ἀμελής, δὲν ἥροτρία καλῶς τὴν γῆν καὶ ἡ ἐσοδεία δὲν ἦτο μεγάλη.

Ἦναγκάσθησαν νὰ ἐκποιήσωσι τὰ κτήματα τῶν ἀντὶ ὀλίγων χρημάτων. Ἐκτὸς τούτου ἡ πτωχὴ χήρα σχεδὸν ἀδιακόπως ἔκλειε διὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της — διότι καὶ αἱ χωρικαὶ εἰςέβουον νὰ ἀγαπῶσι! — καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξησθάνει καὶ δὲν ἠδύνατο καθ' ὁλοκληρίαν νὰ ἐργάζεται. Μόνον ἡ Λίτζα — ἥτις ἦτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της δεκαπενταετίς μόλις — μόνον ἡ Λίτζα, ἀψηφούσα τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν της, τὸ ἔκτακτον κάλλος της, εἰργάζετο ἡμέραν καὶ νύκτα. Ὑφαίνεν, ἔπλεκε περικνημίδας· τὴν ἀνοιξιν ἔκοπτεν ἀνθη, τὸ θέρος συνηγε καρποὺς καὶ τὰ ἐπώλει εἰς τὴν Μόσχαν. Ἡ φιλόστοργος ἀγαθὴ γραῖα βλέπουσα τὴν φιλοπονίαν τῆς θυγατρὸς της, τὴν ἐσφιγγε συχνὰ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, εἰς τὸ ἀσθενῶς πάλλον στῆθός της. Τὴν ὠνόμαζε θεῖαν χάριν, χαρὰν τοῦ γήρατός της καὶ παρεκάλει τὸν Θεόν νὰ τὴν ἀνταμείψῃ δι' ὅσα κάμνει διὰ τὴν μητέρα της. «Ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε χρέος διὰ νὰ ἐργάζωμαι — ἔλεγεν ἡ Λίτζα — σύ με ἔθρεψες μετὰ τὸ γάλα σου, με ἐπεριποιεῖσθ' ὅταν ἤμην μικρὰ· τώρα ἤλθεν ἡ σειρά μου νὰ σε περιποιηθῶ· παῦσε μόνον νὰ θλίβεσαι καὶ νὰ κλαῖς· τὰ δάκρυά μας δὲν εἰμποροῦν νὰ φέρουν πάλιν εἰς τὴν ζωὴν τὸν πατέρα».

Ἀλλὰ πολλάκις ἡ τρυφερὰ Λίτζα δὲν